

Světce zázraků a lásky

Život sv. Františka z Pauly

P. Antonio Castiglione OM

A.M.I.M.S.

Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei
(Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje)

Vranov n.D. - Přímětice - Bítov

A.D.2005

Předmluva k českému vydání

V historii církve se opakovaně setkáváme se světci, kteří nosili jméno František. Většina z nás si jistě ráda vzpomene na Františka z Assisi, který byl nositelem radostné chudoby. Další výrazný světec tohoto jména je František Xaverský. Ten je vzorem všem misionářům. A to zvláště pro svou obětavost při hlásání Krista. Biskup František Saleský svou dobrotou dokázal získat i mnohé odpůrce. Mohl bych pokračovat ještě v dalším bohatém seznamu světců Františků. Určitě se mezi nimi neztratí populární svatý František z Pauly.

Předkládáme našim čtenářům tento jeho životopis, a to hned s několika záměry. Slibujeme si, že jeho příklad se může stát povzbuzením pro mnohé čtenáře. Může být příležitostí k přemýšlení o osobní cestě života podle víry a v neposlední řadě může populární formou seznámit čtenáře s osobností zakladatele řádu Paulánů, kteří pozhnaně působí i v naší zemi, a to ve Vranově u Brna.

Každý světec je živým příkladem následování Krista. I každý z nás má ve svém životě nechat Krista žít natolik, abychom se stali jeho opravdovými přáteli tak, jak se to podařilo už mnoha světcům a světicím. před námi.

Kéž i tato brožurka přispěje k tomu, abychom hledali a nacházeli svou osobní cestu k životu s Kristem
- CESTU KE SVATOSTI.

P. Marek Dunda

I. ŠTĚSTÍ V PAULE

Narodil se František

Ve čtvrti zvané Terravecchia začíná život už časně ráno. Jakmile vysvitne slunce, lidé otvírají okna, aby vdechli atmosféru nového dne. Ženy se okamžitě začnou věnovat běžným domácím pracím, pouklízí světnici, nakrmí domácí zvířectvo a připraví svačiny pro své muže, zatímco ti se věnují přípravě svých nástrojů, které budou přes den potřebovat na poli.

Ale právě v toto březnové ráno jeden mimořádný jev zastavil čas. Něco vycházelo z domu Jakuba D'Alessio a jeho ženy Vienny z Fuscalda. Lidé v tomto městě si jich hodně vážili pro jejich vzorný křesťanský život. Pro všechny to byla velice zvláštní a zajímavá podívaná. Líbezná melodie a záhadné světlo vycházely z tohoto domu. Nebyl to požár, protože nebyla cítit spálenina, a pak ohnivé jazyky nic nepohltily, ani domy v blízkosti.

Kmotra Marie se probudila ze strnulosti, rychle přiběhla k domu, úzkostlivě zaklepala na dveře a vešla dovnitř. Potom vyšla ven s rukama skříženými na prsou a křičela: „Narodil se František! Chlapeček s modrýma očima, krásnou bílou pletí a zlatými vlásky.“

Lidem v okolí bylo smutno při pohledu na tyto dva manžele, i po patnácti letech manželství stále bezdětné. Ale Vienna vždy doufala v Boha a pevná víra jejího mladého srdce jí dávala velkou naději. Oba manželé byli hodně oddáni Svatému Františku z Assisi. Svěřili mu v modlitbách své utrpení a slíbili, že pojmenují dítě po něm, a to i v případě, že to bude holčička.

Tak se stalo v Paule, malém městečku v Kalábrii u tirhénského břehu, v pátek 27. března L.P. 1416.

A tak i tyto líbezné melodie a záhadné plameny mají své vysvětlení. František byl předurčen, aby byl ohněm a světlem ve světě.

Co z něj bude?

Příchod Františka dal nový smysl života jeho rodičům, kteří nepřestali ani na chvíli chválit Pána a děkovat mu. V jejich domě panoval mír a štěstí a podle sousedů připomínali rodinu z Nazareta, kde se tři srdce spojila, aby společně milovala Boha.

„Co z něj bude?“ ptávali se často zvědavě příbuzní a známí už jen pro záhadné okolnosti během jeho narození. „Bude z něj to, co z něj chce mít Bůh,“ odpovídala s lehkým úsměvem Vienna.

Jednoho dne, když si prohlížela své vytoužené děťátko, jí však úsměv ztuhl na rtech. Něco, co připomínalo vaječný bílek, se usadilo v jeho levém oku, až jej zcela uzavřelo.

„Ty, který si nám ho daroval, ho musíš také zachránit.“

Světec z Assisi jejich vroucnou modlitbu vyslyšel a bílá skvrna pomalu ustupovala, až se ztratila úplně a víčko se zase mohlo otevřít.

První krůčky na cestě Boží

V San Marco Argentano, městečku ležícím na sever od Cosenzy, sídlí komunita bratří. Sem přišli po pěší pouti dlouhé 25 km naši tři poutníci, aby zde v klášteře ponechali dvanáctiletého Františka na jeden rok.

Františkovi se v klášteře velice líbilo, hlavně proto, že zde potkal otce Antonína z Catanzara, který na svých misijních cestách nejednou navštívil Paulu.

Vše, co mu jeho matka vyprávěla o dobrém Bohu, o Panně Marii a o ráji plném světců, to vše slyšel i z úst otce Antonia.

Ve škole byl František velmi napřed ve všech předmětech. Prostředí bylo pro něj velice vhodné kvůli samotě, v níž se mohl věnovat modlitbám a půstu a růst tak na duchu.

Otec Antonín byl s Františkem velice spokojen a také ostatní spolubratři ho měli velmi rádi. Nemyslete si ale, že byl od rána do večera jen zavřený ve své cele. Velmi ochotně pomáhal při všech úklidech v kostele, velice rád ministroval, uklízel celý klášter, pomáhal kuchaři, pracoval také na zahradě a chodil do lesa na dříví. Protože byl vždy ochotný všude a všem pomáhat, jeho spolubratři si jej oblíbili. Ale nebylo to nic platné, nedokázali ho přemluvit, aby zůstal s nimi. Boží plány byly jiné, a tak se František na sklonku roku vrátil do své rodné Pauly.

„Odjel dobrý a vrátil se svatý,“ říkali jeho příbuzní. Malý František se zdál být jiný. Nezajímal se o hry se svými vrstevníky, nenacházel doma klid. Jeho duše byla plná Boží lásky a on chtěl být Bohu stále blíž. Jednoho dne, když mu matka opět „přikázala“, aby si šel hrát se svými kamarády, jí odpověděl: „Maminko, půjdu si tedy hrát se svými kamarády, jestli si to přejete, ale vězte, že to dělám jen a jen proto, abych vás poslechl. Moje největší potěšení však je zůstat sjednocen s Bohem.“

Pout'

Na přání svého syna se Jakub a Vienna spolu s Františkem vydali na dlouhou pout', jejímž cílem byla návštěva Říma, Assisi, Loreta a Montecassina.

Chodit na poutě ke svatým místům křesťanství bylo zvykem už v této době (15. století), ale jako projevy kajícího, ne jako turismus.

Jejich cesta byla plná těžkostí - neurčité cesty, nedostačující ubytování. Když poutníci odcházeli ze svých domovů, nebyli si nikdy jisti, zda se vrátí. Na svých cestách potkávali různá nebezpečí, mnohdy až smrtelná, jako např. epidemie, místní války atd.

Místa, která František se svými rodiči navštívil, byla největší centra klášterního života. Po cestě zůstal ohromen krásou přírody, která všude vypovídala o svém Stvořiteli. Byl také ohromen dílem lidí - budovami a paláci, z nichž však vnímal hlavně duchovno. Také římské monumenty mu připomínaly schopnost lidí, ale i pomíjivost všeho, co člověk vytvořil.

Když se na konci pouti vrátili k branám svého městečka, jeho touha a přesvědčení o způsobu života dospěly svého vrcholu. Nechme ale vyprávět svědka, který při procesu kanonizace sv. Františka pod přísahou vypovídal takto: „Po návratu rodiny z pouti zůstal bratr František venku za branami města v jedné jeskyni. Když jsme se ptali rodičů, kde Františka nechali, odpověděli, že si přál zůstat sám, aby mohl žít v pokoře a chudobě.“ Toto gesto jejich syna vyvolalo u nich ještě větší uzavřenost vůči okolí, ještě více se obrátili k Bohu a upnuli se na své druhorozené dítě, dceru Brigitu.

Nemůžeme se divit, že se František dal na cestu pokání v tak útlém věku. Máme před sebou mladíka výjimečného, duchovně velice vyspělého, s duší velmi otevřenou Bohu.

V ústraní

Říká se, že velké změny se nerodí před očima všech, ale v srdci člověka. František se v ústraní stal odpůrcem sobě samému a své společnosti. Byly to těžké časy pro Itálii i pro Evropu, hlavně pro církve, politiku, ekonomii a kulturu. Toto vše stále více dohánělo společnost praktikovat skoro až pohanský život, často pod úrovní lidskosti. Tento zmatek panoval ve všech vrstvách společnosti. Zmatky v morálce lidí, v politice, to vše mělo za následek desorientovanou smýšlení populace a hlavně věřících. V těchto místech Itálie hodně silil protestantismus Luthera a jeho následovníků, který hodně narušil strukturu církve.

Historický kronikář této doby nám přibližuje tuto společnost velmi podrobně. Všechna města a vesnice v Itálii byly ve válce. Města se rozdělovala podle nejmocnějších pánů a i rodiny nebyly vůbec stabilní.

Ale nemůžeme zapomínat, že zlo a chyby jsou vždycky vidět více než dobro. Většina lidí však žila podle pravidel církve. V této společnosti byl František jak nejkrásnější květ. Aby odolal zlu, trestal své tělo projevy kajícího, vroucně se modlil a našel „domov“ v jedné jeskyni, kde měl jako polštář kámen a jako postel holou zem. V blízkosti jeskyně byl potůček, z něhož pil, jedl kořínky a něco málo, co mu tam přinesli rodiče - jen tak mohl přežít křeče způsobené hladem. Nic jiného mu nechybělo, protože tam našel Boha, kterého hledal a jehož láska naplňovala celý jeho samotářský život.

Nádherná příroda okolo, otevřené moře, modré nebe, žhavé západy slunce, to vše vypovídalo o svém Pánu.

V tomto kousku země potkal také úhlavního nepřítele Boha. Musel zápasit s vyhrožováním, zlými vnuknutími a všemi možnými nástrahami. Jako například dívka, která se před ním objevila, a on nepodleh její nástrahám jenom proto, že skočil do ledové vody.

Proti nástrahám František zdvojnásobil projevy kajícího a vítězství bylo jeho. To vše musel snášet dlouhých pět let.

Potom se kdosi objevil, Františka dlouho sledoval a jak ho tak pozoroval, dostal chuť zůstat s ním. Ti všichni, kdo tam postupně přicházeli, aby ho následovali, oblékali hábit s velikou radostí. František jim dal jistá pravidla, aby žili v čistotě, chudobě, poslušnosti, kajícího a dodržovali po celý život půst. On sám šel všem příkladem. Zrodilo se tak jádro „Chudých kajících“. Známe jména tří prvních následovníků: Fiorentino z Pauly, Anděl ze Saracena a Mikuláš ze San Lucida. Pro ně a za jejich pomoci zbudoval František první celý kapličku, kde se scházeli k modlitbě.

Přicházeli další následovníci a komunita se rozrůstala. Dostalo se jí i pozhánání od biskupa. Byl vybudován větší klášter a nový kostel podle vzoru svatého Františka z Assisi, jemuž byl i zasvěcen. První dělník byl sám František, který dělal práci za šest lidí. Bylo mu právě devatenáct let, když se rodila tato řeholní kongregace, z níž vzešel řád Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly. Zakladatel dal svým následovníkům pevné úkoly: Aby rozmlouvali s Bohem a vydávali svědectví o evangeliu. Tato malá komunita žila v ovzduší nádherné spirituality a velké pracovitosti. Lesy na kopcích za městem ožily vírou a lidé se k tomuto místu obraceli, když trpěli na těle nebo na duši. Mladý muž dobrovolně žijící v chudobě, poznamenaný mnohými půsty a pokáním, se srdcem nadevše laskavým rád naslouchal pokorným a hrozil panovačným se slovy: „Běda vám, kteří panujete a špatně panujete, všem kdo utiskujete a tyranizujete!“

Když se vrátíme o několik století zpět, najdeme zde muže s prorockým duchem, který řekl: „Požehnaná Paulo, z tebe se narodí květ lásky.“ Ve Františkovi našel svou odpověď. V lesích v okolí Pauly rozkvetl zázrak.

II. ZÁZRAKY V RODNÉ PAULE

Moc nad přírodou

Příroda se pod jeho rukama krotila. Tady máme několik příkladů.

Mohli bychom říci, že bratr František si doslova zahrává s ohněm. Když byl malý kluk a byl v klášteře na vyučení ve věcech víry, jednoho dne při přísluhování při mši svaté si všiml, že chybí oheň na zapálení kadidla. Rychle přiběhl do kuchyně a jen tak do rukou vzal oheň. Na jeho rukou nebyly ani známky po popáleninách.

„Martínek“ je beránek, který pořád následuje Františka. Ale pro dělníky, kteří pracují na stavbě kláštera, je to jen velké pokušení, a tak se jednou rozhodnou ho sníst. Aby nezbyly žádné stopy, kosti a kůži hodili do ohně.

„Martínku, pojd' ven“, zavolal ho František z ohniště ven. A beránek poslušně vyšel z ohně zdravý.

Jednoho dne vstoupil František do pece na vápno, protože musel opravit klenbu. Zázračně vyšel ven, aniž by měl nějaké popáleniny.

Často jen pouhým dotekem zapálil svíčky a lampy v kostele.

Kolikrát se hluboce ponořil do modlitby a zapomněl zapálit oheň pod hrncem s polévkou. Jakmile si to uvědomil, stačila pouhá myšlenka a oheň se sám zapálil.

Jednoho dne František s ostatními dělníky vyráběl dřevěné uhlí v blízkosti kláštera. Z otevřených otvorů zemní pece však vycházely plameny ohně. S velkou lehkostí je vlastníma nohama uhasil a zasypal zeminou, aby už nemohly vyjít ven.

Posléze ho hlavní představitelé církve chtěli přesvědčit, aby zmírnil přísnost postního režimu, který určil jako jednu z podmínek pro ty, kdo ho chtěli následovat. František jim tedy chtěl vysvětlit své rozhodnutí. Vzal do rukou planoucí uhlí, jako by to byly růže, a aniž by se popálil řekl: „Tomu, kdo miluje Boha, je všechno možné.“

Martínek je také oslík, věrný společník na jeho cestách. Na jeho podkovách už byl vidět zub času. Musel být okován. Na cestách potkali kováře, který byl ochotný podkovy okovat. Jakmile dokončil práci, chtěl odměnu. Ale František mu řekl, že je chudý a nemá peníze a že Bůh se mu za práci odmění svou milostí. Ale to kovář nechtěl ani slyšet a v rozhořčení začal klít. Na Františkův příkaz oslík shodil podkovy a vrátil je. Kovářův údiv si jistě dovedete lehce představit.

Dělníci na stavbě kláštera si stěžovali, že nemají přístup k pitné vodě. Světec vrátil kázeň na pracoviště tak, že svou holí, o níž se opíral, zabouchal na skálu, odkud vytryskla pitná voda, která ze skály teče dodnes.

Někteří dělníci, kteří měli za úkol nosit kameny a vodu z blízké bystřiny, uviděli, jak se z lomu utrhl velké balvany a valily se přímo na ně. Světec rychle zareagoval a vykřikl: „Zastavte se, pro lásku Boží!“ Bloky kamenů zůstaly bez hnutí stát a dnes jsou známy pod názvem Kameny zázraků.

Jeden člověk, jménem Jakub Ronco, měl syna, který byl nemocný. Vydal se na cestu do Pauly za Františkem, aby si vyprosil uzdravení pro syna. Jako dar mu přinesl košík třešní, které z části natrhal na své zahradě a z části nakradl v sousední zahradě. František je rozdělil jednu po druhé a řekl: „Bratře, přijímám od tebe toto ovoce, protože je tvé, ale nemůžu chtít to, které ti nepatří. Nemoc tvého syna není smrtelná a za pár dní se uzdraví. A ty se nauč mít úctu k věcem druhých, jestliže toužíš po Božím požehnání.“

Jeden velmi zbožný člověk nabídl Františkovi sladkovodní ryby zavěšené na háku. Když je František uviděl řekl: „Podívejte se, jak jsou ti chudáčci uvězněni.“ Jednu po druhé vytáhl a dal je zpět do vody. Ryby ihned ožily. „Zázrak!“, volali svědkové a rozplakali se radostí.

Jan Bionda se svým synem porazili veliký strom, aby mohli postavit loď. Ale dále s ním nemohli pohnout, i když jim ostatní pomáhali. Poslal tedy syna za Františkem, aby mu s ostatními bratry přišel na pomoc. Ale syn v klášteře našel pouze Františka a ten se rozhodl, že tedy půjde sám. Pomoc jednoho člověka se zdála být nedostatečná, ale František na tom trval. Jakmile se dotkl velikého kmene, vše se dalo do pohybu.

Chromí chodí

Jakub z Tarsia, baron, hodně pomáhal Františkovi na stavbě nové kaple darem peněz. Nyní však ležel v posteli s velkou bolestí ve stehně. Doktoři nad ním byli bezradní. František udělal znamení kříže nad ránou ve stehně a položil na ni tři lístky rostliny, kterou natrhal na své zahrádce. Rána se zacelila a uzdravení bylo trvalé.

I jiný baron, také moc nemocný, může poděkovat Františkovi za uzdravení:

„Vezměte laskavě tento balvan a přineste jej na naši stavbu,“ nařídil mu světec. „To není možné,“ řekl baron, „abych já, který jsem tak slabý, mohl unést tíhu tohoto balvanu, který je určitě těžký i pro kteréhokoliv muže, silnějšího než já.“ „To je pravda,“ připustil František, „ale také je pravda, že chudáci poddaní, unavení z dlouhého a špatného panování, nemohou unést tíhu tolika těžkých úkolů, které jim ukládáte. Jestli opravdu chcete, aby Vám dobrý Bůh vrátil sílu, musíte vynahradiť vše, co jste vašim sloužícím způsobil.“ Baron tak dostal svou lekci a slíbil, že bude se svými sluhy a poddanými zacházet více v křesťanském duchu.

Pak světec požehnal balvan znamením kříže, a baron jej mohl uzvednout. Tento balvan je vystaven v klášteře sv. Františka.

Něco podobného se stalo i jistému Jordánovi, který měl silnou bolest v noze a vydal se tedy za Františkem, aby ho uzdravil. Jakmile ho světec uviděl, obořil se na něj: „Byl jsi zlý syn, protože jsi řekl své matce nehezká slova. Naprav se ihned, protože takovým synům nejen odchází zdraví, ale také se zkracuje život.“ Nařídil mu, aby do kláštera přinesl velký trám, tak těžký, že ani dva by jej neunesli. Kvůli velké bolesti v noze se Jordán rozhodl nepřistoupit na tuto žádost. „Vezmi laskavě tento trám,“ nenechal se odbýt František. Tak se stalo, že nemohoucí poslechl a vrátil se domů uzdraven.

Už rok ležela v posteli ochrnutá dívka z Pauly, jménem Klára. Mohla se pohybovat jen s pomocí jiných lidí. Rodiče už za ten rok nemoci byli hodně unaveni.

„Podívejme se, jak jsme hloupí. Nespočet přespolních lidí z celého kraje přichází sem k Františkovi a my, kteří ho máme doma, jsme tam ještě nešli.“

Jak řekli, tak udělali. Vzali dceru do náručí a odnesli ji k Františkovi, aby ji buď uzdravil, nebo ať si ji Bůh vezme. František jim řekl, aby měli pevnou víru v Boha, protože bez víry nedojdou spásy ani pomoci. Zůstal s nimi v rozhovoru, pokropil dívku svěcenou vodou a nařídil přikládat nějaké byliny. Na zpáteční cestě se děvče domáhalo, aby ji nechali vykonat svou potřebu. Jakmile zůstala sama, pocítila neznámou sílu, která jí umožnila pohybovat se sama. Tak se uzdravila, aniž by pro to cokoli udělala.

Její bratr toto vypovídal u procesu při příležitosti kanonizace svatého Františka z Pauly.

Jistá Perna, která měla dvě bolesti, jednu na hlavě a druhou na prsou, se v doprovodu matky vydala na cestu ke světcí. Když ji uviděl, poradil jí různé medicíny. „Otče, jsme chudé, nemůžeme si dovolit koupit tyto léky, ale laskavě Vás prosím, dotkněte se jí jen kouskem vašeho hábitu, a ona se uzdraví,“ zaprosila Pernina matka. František se usmál a Perna se okamžitě uzdravila.

Arcikněz z Pauly onemocněl nevyčísitelnou nemocí. Poslal tedy jednoho ze svých pomocníků za Františkem, aby mu vyprosil uzdravení. František mu poslal zprávu, kde říkal: „Pán tě uzdraví, ale mezitím si musíš pořádně uklidit ve svém domě, to znamená ve tvém svědomí.“

Dva roky na to onemocněl ještě víc a opět se obrátil na Františka. Ten mu odpověděl, že tentokrát se už nemůže obrátit na Pána, a tak si má urychleně očistit své svědomí.

Slepí vidí, hluchí slyší a němí mluví

Jedna dívka, jménem Julie, bylo jí sedmáct let a oplývala velkou krásou jak na duši, tak na těle. Škoda jen, že se narodila slepá. Přišla v doprovodu svého otce za Františkem, který zrovna plel záhon v klášterní zahradě a v ruce držel svazek lístků. Požehnal je a položil je na zavřená víčka dívky. Dvě hluboké černé oči hleděly zbožně na svého zachránce.

„Můj Bože, smilování, já vidím, já vidím,“ takto křičel jiný slepec, kterého František uzdravil.

Jeden postižený syn se narodil bez očí a bez pusy v jedné velmi vznešené rodině. Jednoho dne ho přinesli ke světci, který mu slinami potřel oči a ústa a říkal: „Pro lásku Boží, bratře, otevři oči, pro lásku Boží, bratře, otevři ústa.“ Po těchto slovech nabylo dítě normální podoby.

Bartoloměj byl hluchoněmý od narození. Rodiče ho doprovodili za Františkem, aby se ho dotkl svými zázračnými rukama.

„Synu můj, opakuj spolu se mnou: Ježíši, Ježíši, Ježíši.“

Ve jménu Ježíše nabyl Bartoloměj sluchu i hlasu.

Jistý Matěj z Rossana odporoučel Františkovi dvě ženy. „Můj drahý bratře,“ odpověděl mu František, „ta, která je hluchá, se brzy uzdraví, protože její víra v Boha je živá. Ale ta druhá se musí připravit na to, že se za chvíli bude muset setkat se svým Stvořitelem, ve kterého ve svém životě tak málo věřila.“

Jednou mu přinesli němého, aby ho uzdravil. Světec vyzval rodiče, aby se obrátili na Pannu Marii, a zároveň zapálil svíčku před jejím obrázkem a začal se modlit. Z ničeho nic svíčka spadla a němý vykřikl: „Jejda, spadla vám svíčka.“

Malomocní jsou uzdraveni

Marcel Cardilla měl malomocenství po celém těle a byl paralyzován už více než dva roky. Byl přenesen do Pauly. František se na chvíli ponořil do hluboké modlitby, vzal jej za ruku a přikázal mu: „Bratře, pro lásku Boží, vstaň a chod.“ S velkým údivem všech přihlížejících Marcel vstal a začal chodit. Jeho tělo bylo zrovna tak krásné a mladé, jako když byl ještě chlapec.

Mrtví ožívají

Jeden mladík ze vznešené rodiny pomáhal při stavbě kostela, když tu na něj spadl trám a srazil ho k zemi mrtvého. Světec rychle přiběhl, modlil se nad jeho zkrvaveným tělem a položil mu na rány byliny. V tu chvíli se mu otevřely oči, srdce začalo znovu bít a mladík vstal a vrátil se ke své práci.

„Pro lásku Boží vstaň, Dominiku, ve Jménu Pána,“ nařídil pokorně František jednomu dělníkovi. Dělník totiž porazil borovici a nestihl před ní utéct. Ale na světcův hlas povstal a vrátil se ke své práci.

„Proč pláčeš?“ ptal se František jednoho malého chlapce, syna notáře z Pauly.

„Tatínek umírá,“ odpověděl.

„Neměj strach, tatínek neumře,“ řekl dojatě František a položil mu ruku na hlavu.

„Umíš se modlit Otčenáš?“

„Ještě ne, ale umím Zdravas Maria.“

„Tak dobře, poklekněte a pomodlete se,“ řekl jemu a jeho malé kamarádce.

„A přines tyto suchary svému otci a Panna Maria mu pomůže.“

Tři dny poté notář už zase seděl ve své kanceláři v plném zdraví.

Mikuláš byl Františkův synovec, syn jeho sestry Brigity. Chtěl následovat svého strýce v klášteře, ale jeho matka byla proti. Jednoho dne náhle zemřel. Světec si nechal donést jeho mrtvé tělo do své cely a celou noc se nad ním modlil.

„Kdyby ožil, dovolila bys mu, aby se stal mnichem?“ ptal se své sestry.

„Ó můj bratře, to by byla moje největší útěcha.“

„Počkej tady.“ Vrátil se do cely a vyšel ven a za ním mladík oblečený do mnišského roucha.

Po smrti Františkovy matky se i jeho otec Jakub rozhodl žít jako mnich a odebral se za nimi do kláštera.

Osvobozuje posedlé

Ďábel, tato hrozná realita plná strachu působící na tomto světě, našel ve Františkovi dobrého soupeře. Nespočet je chudáků posedlých ďáblem, kteří Františka žádali o pomoc, aby je očistil. Mezi nimi uvedeme tento příklad.

Jedna dívka posedlá ďáblem přišla žádat o pomoc dobrého otce. Zlý duch, který v ní sídlil, křičel nahlas, že tento vousáč, špinavý pojídač kořínků, překáží jemu a jeho posluhovačům. Dobrý otec se ho zeptal: „Kdo jste?“

„Jsme některé speciální legie.“

„Kde jsou vaši následovníci?“

„V lese blízko odtud, tam, kde je často vidět hejno havranů.“

„Kam jdou?“

„Byli posláni zničit celou Itálii.“

„Kdo jim překáží v tomto jejich úkolu?“

„Nemůžou dělat nic, dokud tu budeš ty. Tvoje velká pokora jim to nedovolí. Ale po tvém odchodu uděláme to, co máme na srdci už dlouhý čas.“

A František pokračoval: „Kdo ti dal tolik moci vniknout do tohoto ubohého Božího stvoření a mít je pod vládou?“

„Nebyl jsem to já, kdo by ji hledal. Přišla ke mně a já jsem ji ovládl, a mám se tady tak dobře, že nejsem schopný odsud odejít.“

„Odejdi pro lásku Boží a nech tuto dívku na pokoji!“

„Ale kam chceš, abych šel?“

„Do místa, které ti náleží od tvého stvoření.“

„Dobře, odejdu za tři dny.“

„Ne, odejdeš teď hned a nenech nás ztrácet čas!“

„Tak dobře, ale vyjdu přes oči, tak, abych si jedno mohl vzít.“

„Ne, zakazuji ti, abys jakkoli ublížil tomuto stvoření!“

„Dej mi tedy něco jiného.“

Ďábel nechtěl z těla odejít a František s ním tedy ještě chvíli rozmlouval. Nakonec začal František předstírat, že ho veškerý hněv opustil, vzal dívku za vlasy a s velkou dávkou síly poručil ďáblu, aby opustil tělo. V tu chvíli ho ďábel poslechl a opustil tělo dívky, která zůstala velice oslabená. Ale František jí navrátil sílu, dal jí najíst a napít a domů se vrátila zcela zdravá.

Prorok

František byl také prorokem v muslimské invazi na východních březích neapolského království.

„Drahý Ondřeji, nezanedbávejte koupi zrna na tento rok,“ řekl jednoho dne obuvníkovi ve městě.

„Ale zrna je všude dostatek, proto také nic nestojí,“ odpověděl Ondřej.

„Poslechněte mě a neprohloupíte.“

Příští rok byla sklizeň tak ubohá, že se zrno platilo zlatem.

To byly jen některé ze zázraků svatého Františka z Pauly.

„Kdo věří ve mě, může udělat mnoho, jak jsem udělal já,“ řekl Ježíš.

Tajemství Františkovy síly bylo ve víře. V jasné víře jeho bytí, v jeho lásce bez hranic, kdy uzdravoval těla, aby zachránil duše. A především v jeho pokoře. Jak on sám o sobě prohlásil: „Jsem nejposlednější z posledních služebníků Krista.“

Tento náš světec chtěl skrýt svou svatost, když dával požehnaný chléb a svíce nemocným. Oni je pak používali a uzdravili se pomocí jeho modlitby a víry v Boha. A také musíme podotknout, že všechny metody, které svatý František používal k uzdravování, byly proti tehdejším běžným lékařským metodám. Jen tak mohli uzdravení poznat, že Bůh je největší lékař.

Pokora jeho duše a jeho srdce mu daly do rukou sílu přírody, která ho poslouchala.

III. BOŽÍ POSEL

Paterno Calabro

Bylo to v roce 1454, když František přišel za velké slávy do malé vesničky jménem Paterno Calabro, aby zde zahájil stavbu nového kláštera. Po boku mu byl místní mladík Pavel. Světec ihned v mladíkovi poznal jeho velkou víru a on se tak stal jeho následovníkem a František ho jmenoval svým vikářem.

I v této vesnici za ním chodili lidé, kteří byli nemocní nebo jinak potřebovali pomoc. A František byl vždy ochotný všem pomáhat.

Jednoho dne našli lovci v horách tělo zmrzlého muže, vzali jej do vesnice a přinesli před Františka. Ten se začal nad tělem modlit a řekl: „Bratře, pro lásku Boží chod!“ Mrtvý vstal a začal chodit.

Dva dělníky, kteří pracovali na stavbě kostela, zavalil sesuv půdy. Ostatní začali křičet a tím přivolali Františka. „Bratři, nemějte strach, náš Bůh je tak dobrý, že netrestá nikoho, kdo pracuje na jeho domě.“ Nechal odvalit kamení a ti dva, živí a zdraví, celí dojatí děkovali svému zachránci.

Dva bratři měli pozemek, na kterém byla cesta vedoucí ke klášteru. Mezi bratry vznikla roztržka kvůli jednomu stromu, který byl na hranici jejich pozemku. Už začali bitvu, když tu přišel na pomoc František. Vzal je s sebou ke stromu, jehož se dotkl svou holí, a strom se rozdělil na půl. Půlka stromu na jeden pozemek a druhá půlka na druhý pozemek. Bratři uzavřeli mír a upustili od násilí.

Krajský soudce Alois Palladino byl už jednou obdařen Františkovým zázrakem. Nyní byl nemocný jeho syn, a tak poslal sluhu za Františkem s prosbou o uzdravení.

„Řekněte svému pánu, aby nehledal jiné, jestli nechce ztratit své vlastní. Dohlížejte na to, aby žil jako správný křesťan, rozhodoval správně ve prospěch lidu a jeho syn bude žít.“

Alois Porta šel hledat s pomocí příbuzných svatého Františka, aby ho osvobodil od silné bolesti v zádech, kterou měl už nějaký čas a která ho upoutala na lůžko. Světec mu dal, stejně jako všem ostatním lidem, dobré rady a nějaké bylinky a uzdravil ho. Po čase se Alois chtěl vrátit do kláštera, aby Františkovi poděkoval, když v tom uslyšel jeho hlas: „Synu můj, uzdravila tě tvá víra v Ježíše Krista.“

Zkouška

Pověst o jeho svatosti se velice rozšířila mezi lid, což rozhořčilo jednoho kněze, otce Antonína. Začal ho obviňovat ze šarlatánství a čarodějnictví. Obvinění nebylo nic platné, tak se rozhodl setkat se s Františkem.

Jednoho dne přišel do cely svatého Františka, který jej srdečně přivítal a posadil ho blízko ohně, aby se ohřál, a se sklopenou hlavou poslouchal kněze. Když domluvil, František se velice klidně přesunul k ohni, vzal pár hořících uhlíků, obrátil se k němu a velmi pokorně řekl: „Dobrý otče, ohřejte se, protože Vám musí být zima. Nic nemůže uškodit tomu, kdo se poddá Boží vůli.“

Otec Antonín hleděl na oheň, který plál ve Františkových rukou, padl na kolena, odvolal své falešné obvinění a poprosil o odpuštění líbajíc světcovy nohy.

Když František odešel z Paterna, zanechal tam několik svých následovníků, kteří zahájili misijní činnost v jeho jménu.

František se odebral do jiného městečka, aby i tam vybudoval kostel, který zasvětil Nejsvětější Trojici. Po mši se odebral do ulic a hladoví chudáci šli za ním. František se zastavil a rozmnožil chleba, aby tak mohl nasytit všechny.

Dva mladíci plni vášně se potloukali jednoho dne u zdi kláštera. František je pozval dovnitř a zamknul je v jedné cele, a tím je donutil, aby si probrali svůj dosavadní život. Zvenku jim říkal: „Bratři, buďte tak laskaví a zabijte toho jedovatého hada, který je okolo vás.“ Ti dva pak vyšli ven s utišeným srdcem a pevným rozhodnutím zůstat v klášteře a stát se jeho následovníky. Jsou známa i jejich jména - Jan a Bernard.

O tom, že v tomto kraji je jeden velký světec, se doslýchalo stále více a více lidí. Tak František chodil do dalších měst a zakládal nové kostely a kláštery po celém kraji.

Neobvyklá plavba

Dva soudci z Milazza v sicilském průplavu přišli do Paterna, aby vyhledali Františka, a tak mu oznámili jejich přání, aby se s nimi odebral na Sicílii a také tam postavil kostel a založil klášter. Vzal s sebou svého věrného bratra Pavla a bratra Jana a vydal se na cestu. Nebrali si s sebou nic, ani jídlo, ani peníze. František měl jen svou hůl a v srdci hodně důvěry. Dobrý Bůh odměnil jejich důvěru dalšími zázraky, které nám poví jeden z mnoha svědků, kteří svědčili při příležitosti jeho kanonizace.

Když se naši tři poutníci dostali do blízkosti průplavu, potkali devět tuláků. František si na nich chtěl vyprosit trochu chleba. Na jejich protesty, že oni nemají ani kůrku, řekl František rozhodně: „Dejte mi váš ranec, protože si jsem jist, že uvnitř je kousek chleba.“ Když otevřel ranec, byl uvnitř horký chléb, z kterého se ještě kouřilo. „Tento mnich je svatý,“ řekl jeden z tuláků, protože věděl, že uvnitř opravdu nic nebylo. Všichni začali jíst ten chléb, který František požehnal, a vůbec ho neubývalo. A po tři dny je tuláci následovali a stále jedli ze stejného bochníku. Když došli k moři, František se chtěl nechat převést lodí od jistého Petra Kolose, majitele lodí, ale ten mu řekl: „Zaplať mi, mnichu, a já tě převezu!“ František odpověděl: „Převez mě pro lásku Boží.“ A majitel opět: „Zaplať, a převezu tě na Sicílii.“ František se o kus vzdálil, poklekl, obrátil oči k nebi, požehnal moře, posadil se na svůj plášť a vlny a vítr ho odnesly na druhý břeh. Tento zázrak se stal 4. dubna L. P. 1464. Od toho dne byl každý večer vidět na břehu, kde se stal zázrak, muž, který plakal hořké slzy nad svou vinou a jeho oči toužily znovu vidět světce, jak pluje na svém plášti po moři.

Po cestě do Milazza vrátil život jednomu muži, který už byl tři dny mrtvý.

Město mu připravilo velkolepé uvítání a mnoho nabídek na ubytování v těch nejbohatších rodinách města. Ale světec odmítl a šel se uložit do nemocnice mezi chudé a poutníky. Jeho hlavní myšlenky patřily výstavbě kostela a kláštera podle přání lidí. A jako všude jinde, tak i tady se vše uskutečnilo.

Jeden trám, který měl přijít na střechu kostela, byl moc krátký. František ho vzal do rukou a před očima udivených dělníků ho natáhl na požadovanou délku.

Znamením kříže nad zkaženou vodou z ní udělal vodu čistou a pitnou. Pak se obrátil na přítomné a řekl: „Bud' požehnan náš Pán, který nás vždy vyslyší. Ale pamatujte si, že až lidé postaví cisternu na dešťovou vodu, voda ve studni bude jako dřív.“ Zázrak trval čtrnáct let. Po třech letech působení na ostrově se František vrátil do rodné Kalábrie.

Rozkaz k zatknutí

V době svatého Františka byla Kalábrie součástí neapolského království a na trůnu seděl Ferrante I. František nabýval stále větší popularity v celém království, což vadilo králi. František mu totiž ve svých dopisech psal o chudobě lidu a o tom, jak špatně vládne. Jeho zášť vůči světcům rostla a rozmohla se i mezi královými přívrženci, kteří ho pak vykreslili jako muže stavícího se na odpor, vychytralce a odpůrce vlády. Král se rozhodl vyslat do Kalábrie posly, aby Františkovi pohrozili tím, že nechají zbořit všechny kláštery, které založil.

František je vyslechl v tichosti a potom pokorně odpověděl: „Nikdy jsem si nemyslel, že svým chováním odporuji zákonům krále, pokud byly v souladu s těmi Božími. Jestli jsem založil nějaké kláštery, bylo to jen se souhlasem Kristova vikáře zde na zemi, Sixta IV., a s povolením arcibiskupa z Cosenzy. Nikdy jsem nepodceňoval našeho krále, kterému jsem vděčný za pomoc při stavbě kláštera v Paule, a neumím si vysvětlit tuto jeho změnu v chování vůči jednomu chudému a pokornému mnichu. A proto chci poprosit pokorně Jeho Veličenstvo, aby mi dal odpuštění, tak jak mi ho dal už nebeský Otec.“ „Toto je evidentní vzpoura!“ vykřikli poslové.

Mezitím Františkovi pomocníci začali stavět klášter u samých bran Neapole, bez povolení krále, ale s povolením biskupa a s jeho požehnáním a za velikého ohlasu lidu. Král poslal svého syna na místo stavby kostela, aby odehnal všechny dělníky, a zároveň poslal svého drába, aby Františka zatkl a přivedl ho v poutech. „Rychle uteč a zachraň se, radili mu přátelé.“ „Bratři,“ odpověděl, „my všichni jsme v Božím domě, On ví, jak nás ochránit. Jestli chce, abych byl zatčen, oslavme jeho vůli, a jestli nechce, žádná lidská síla mi nemůže zkřivit ani vlas na hlavě.“

A všem rozladěným věřícím opakoval: „Nemějte strach, moji drazí, to si jen ulevuje samo peklo, konečné vítězství ale patří Bohu.“ Vojáci prohledali celý klášter, rouhali se a nadávali, brali jméno Boží nadarmo, ale po Františkovi nebylo ani stopy. Několikrát kolem něho prošli, když klečel u oltáře v hluboké modlitbě, ale neviděli ho. František se stal neviditelným. Jeden dělník, který pracoval na stavbě kláštera, řekl veliteli vojska: „Jak to, že jste Františka neviděli, když jste kolem něho několikrát prošli?“ A vzal ho do blízkosti světce, který se mezitím zviditelnil. Velitel zaplakal, poklekl a prosil o odpuštění. „Bratře, vstaň a neměj strach, protože tys jen plnil příkazy krále. Vrať se k němu a řekni mu, že má malou víru, a jestli chce, mohu mu pomoci. A aby upravil zákony, jinak on i jeho dům budou potrestáni.“

IV. ZAKLADATEL

Papežské šetření

Životní styl a plno zázraků přitahovalo k Františkovi spousty obdivovatelů nejen z okolních vesnic, ale z celého neapolského království. Lidi dojímal jeho skromnost, půst, tvrdá práce, dlouhé modlitby a samozřejmost, s kterou konal zázraky. Není divu, že pro lid byl už svatý. Počet jeho následovníků den ode dne rostl. Z počátku život této nové řeholní rodiny neměl žádná pravidla. On sám byl živoucí řeholí a jeho následovníci šli v jeho stopách.

Papež Pavel II. se tolik zajímal o toto společenství, že vyslal do Kalábrie svého vyslance monsignora Baltazara.

Ten se prvně setkal s arcibiskupem v Cosenze, kde získal nějaké informace, a potom spolu s jeho pomocníkem se vydal do Pauly. Tento muž, který jej doprovázel, nám také zanechal toto svědectví:

Přišli zrovna, když František byl na mši. Papežův vyslanec se k němu přiblížil, aby mu políbil ruku. František mu řekl: „Prosím Vás, monsignore, spíše bych Vám měl políbit ruce já.“ S těmito slovy je pozval do své cely. Byl zrovna ledový zimní den. František nechal přinést oheň, aby se trochu ohřáli. A monsignor šel rovnou k věci: „Františku, je mi znám váš styl života, který chcete přenést i na své následovníky, ale musím Vám sdělit, že je moc náročné, aby někdo celý život držel půst. Je tedy nutné tuto řeholí změnit. Vám to ovšem nemůžeme zakázat, jestli Vám to neubližuje.“ František ho vyslechl v tichosti, pak vzal do rukou žhavé uhlíky a řekl: „Vidíte, monsignore, tomu, kdo miluje Boha, je vše možné.“ Po těchto slovech papežův vyslanec poklekl a políbil Františkův hábit. Poté se v rychlosti vrátil k arcibiskupovi, kde mu byla sdělena další svědectví o zázracích svatého Františka. Vše sepsal a s dojatou duší se vrátil do Říma, kde všechny spisy předal papežovi. Ale za krátký čas papež Pavel II. zemřel.

Monsignor se vzdal svého mandátu na papežství a zeptal se Františka, jestli by ho mohl přijmout do svého řádu. A tak byl otec Baltazar prvním knězem v řádu svatého Františka. A také mu dost pomáhal po právní stránce, takže nový papež Sixtus IV. brzy uznal nový řád. I neapolský král Ferrante vzal pod ochranu kostel a klášter v Paule.

Řehole

Po oficiálním uznání svého nového řádu, za velké pomoci monsignora Baltazara a otce Bernarda, František prohluboval a upravoval pravidla pro své druhy. Všechny své inspirace nacházel v modlitbách. Františkův řád tak našel své konečné jméno a pravidla. „Řád Nejmenších bratří.“ Jejich heslem se stala Ježíšova slova „činite pokání“. Hlavní náplní jejich života byla zejména pokora, poslušnost, půst, chudoba a sebezápor. Někomu by se tato pravidla mohla zdát krutá, ale když se na to podíváme očima, které milují Boha, jde o pravidla velice mírná.

Druhý a třetí řád

Zároveň s prvním řádem založil řád i pro ženy chtivé, které toužily po dobrém řeholním životě. První ženský klášter s 21 členkami byl založen v Andujar ve Španělsku. Ale každý křesťan je silou svého křtu povolán ke svatosti. A náš světec tak myslel i na ty, kdo žijí rodinný život, a založil třetí řád, kde i obyčejní lidé měli svá pravidla: ochraňovat druhé od zkaženosti, žít podle evangelia atd. A tak František dosáhl svého cíle šířit co nejvíce evangelium, aby jej mohli následovat všichni lidé ve společnosti, nejen ti za zdmi kláštera.

V. POSEL MÍRU

Sbohem Kalábrie

Smutné předtuchy, že bude muset opustit rodnou zemi, už dlouho svíraly Františkovo srdce. „Můj drahý kamaráde, nebude to tak dlouho trvat, a my budeme muset odejít do dalekého kraje, kde mluví jiným jazykem než my. Je to Boží vůle, musí se tak stát.“ Tohle řekl svému příteli Antonínovi několik let před svým odjezdem do Francie.

Na francouzském trůnu vládl už dvadacet let despotický král Ludvík XI. Jednoho dne však dostal záchvat epilepsie, který mu vzal řeč a paměť. Vyzkoušel snad všechny lékaře v celé Francii i mnoho léčitelů a šarlatánů. Cítil, že smrt se už blíží, když se dozvěděl, že kdesi na jihu Itálie žije svatý muž, který koná zázraky den co den. Ihned začal vyvíjet strategie a vyslal svého vyslance, aby Františka přivedl do Francie. Ten ovšem odmítl. Obrátil se tedy na neapolského krále, který ve snaze zavděčit se mocnějšímu, poslal Františkovi dopis s prosbou o odjezd do Francie, ale František opět odmítl. Ferrante tedy poradil Ludvíkovi, aby se obrátil na papeže. Po výzvě Sixta IV. se František se sklopenou hlavou musel vydat na cestu. Král Ferrante mu dal k dispozici koně s vozem a okázaly doprovod až do Neapole, ale skromný František to odmítl a vydal se na cestu pěšky. Světec věděl, že tato jeho cesta je cestou bez návratu. V srdci měl veliký smutek, protože musel opustit své věrné. Pověřil je, aby se nevzdávali a dále dodržovali všechna jím daná pravidla. Naposledy je všechny políbil a jednomu po druhém požehnal.

Přišla se s ním rozloučit i jeho sestra Brigita a řekla mu: „Prosím, nech mi něco, ať mám na tebe památku.“ Ale on nic, co by jí mohl dát, neměl, a když nepřestávala prosit, vytrhl si jeden zub a dal jí ho se slovy: „Opatruj ho na mou památku.“ Přišel se s ním rozloučit i jeho drahý přítel Pavel, aby tak dostal poslední požehnání. „Buď s tebou stále milost Ježíše Krista požehnaného, která je největším a nejkrásnějším ze všech darů.“ Nechal mu na památku pecen chleba a Pavel si jej schoval do truhly. Po pěti letech, když nadešla chvíle nedostatku, si na něj vzpomněl, vytáhl ho z truhly úplně měkký a chléb stačil na to, aby nasýtil sedm lidí po třídenním půstu.

Celý širý kraj se s ním přišel rozloučit, všichni se jej chtěli alespoň naposledy dotknout. Opřen o svou hůl, která měla pomoci tomuto sedmašedesátiletému muži nést jeho věk, s modlitební knížkou, třemi společníky a svým oslíkem v únoru L. P. 1483 se František vydal na cestu směrem k Neapoli. Na zbytek bude myslet sám milosrdný Bůh a dobrota pocestných.

Směrem k Neapoli

František se ještě zastavil u svých klášterů, které založil po celé Kalábrii, a z hory Svatého Anděla naposledy pohlédl na svou rodnou zemi, požehnal jí a vydal se směrem k severu.

Také během putování vykonal několik zázraků. Na cestě si chtěli od jednoho muže vyprosit víno, ale on jim odpověděl: „Bratři, rád bych vám ho dal, ale sudy jsou prázdné.“ „Podívej se pořádně,“ řekl František a vinař se podíval do sudů, kde bylo výborné víno vynikající chuti. Zpráva o cestě Františka do Neapole se rozšířila po celém království a ve vesnicích, do nichž přišel, ho všude vítali nadšení věřící. Přes všechny velkolepé pocty, kterých se mu všude dostávalo, zůstával František věrný své skromnosti a neustále více důvěřoval Bohu.

V Salernu byl hostem v jedné rodině a ta mu svěřila své trápení. I když se z jejich manželství narodilo mnoho dětí, všechny umřely. František jim řekl: „Nemějte strach, důvěřujte Bohu a první dítě, které se narodí, pojmenujte František Maria. A další, které se narodí, můžete pojmenovat, jak chcete, ale hlavně jako druhé přidejte jméno Maria.“

Brzy se jeho proroctví splnilo.

Po vyčerpávající cestě naše skupinka dorazila do Neapole. Triumfální uvítání nemělo obdoby. Mezi mořem obyčejných lidí se tlačily vozy všech hrabat, princů, knížat z okolí a samotného krále Ferranta, který Františka na přivítanou objal. Poté ho doprovodili za ochrany vojáků do hradu, kde na něj čekala královna se svými družkami.

Ve Ferrantově království

Jeden z pokojů na hradě (později přebudován na kapli a zasvěcen svatému Františku) byl rezervován našim chudým poutníkům proti jejich vůli. Na stropě nechal král udělat díru, aby mohl sledovat Františkovo chování. V noci ho chodil tajně pozorovat a viděl jeden velmi zajímavý úkaz. Františkovi společníci spali, ale on byl v naprostém spojení s Bohem. Vyzařovala z něj neuvěřitelná záře.

Otec Ambrož byl svědkem dalšího zázraku. Jednoho dne během oběda král poslal Františkovi smažené ryby. František nad nimi udělal kříž a ryby ožily.

Samotnému panovníkovi se v jeho vlastním domě přihodilo cosi zvláštního, právě když slyšel upřímný hlas, který on nikdy předtím neslyšel, a přece věděl, že náleží Františkovi. Byl jako ten hlas v poušti, který patřil Janu Křtiteli. Předmětem byl tác zlatáků, který král nabídl Františkovi na výstavbu kláštera ve městě. František poděkoval a řekl: „Pane, vaše vláda místo aby byla v zájmu lidu, který Vám Bůh svěřil, Vám neříká celou pravdu o tom, jak se lid bouří. Myslíte, že králové nemohou do pekla. Vy budete zodpovědný za své ministry a pomocníky. Tyto peníze, které mi chcete dát, nejsou Vaše, ale je to pot Vašeho lidu. A musím Vám říct, že jestli nespravíte vládu a mír v zemi, Váš trůn se zhroutl.“ A na důkaz pravdy svých slov vzal jednu z těchto mincí, v ruce ji rozlomil a vytekla z ní krev. „Toto je krev Vašich poddaných, která volá po pomstě.“

Během jeho pobytu v Neapoli se staly i další podivuhodnosti.

Dcera jednoho soudce měla nemocnou kůži a její matka ji doprovodila ke světcí. František matce řekl: „Jestli chcete, aby se vaše dcera uzdravila, musíte navrátit čest svému manželovi a kmotře, kterou jste jim nespravedlivě vzala.“ Poté jí dal rostliny, aby je uvařila s vodou, a tím potírala tělo dcery. Tak svou dceru uzdravila.

Jeden mladík ze Spezzana, který byl toho času v Neapoli, chtěl Františka doprovodit do Francie. František se ho zeptal, jestli něco slyší. „Nic neslyším,“ odpověděl mladík. „Poslouchej dobře,“ nevzdával se František.

„Ano, ano, teď slyším zvony, které zvoní jako ty v mé farnosti ve Spezzanu.“

„Správně, a věz, že ony předpovídají smrt tvého drahého otce. Smiř se s Boží vůlí a vrať se rychle domů.“ Poté se František vydal na další cestu směrem do Říma.

V Římě

V Římě se opakovalo velkolepé přivítání jako v Neapoli. Kardinálové, kněží, šlechtici i prostý lid na něj čekali.

Ještě toho dne se ocitl ve Vatikánu tváří v tvář papeži Sixtu IV., aby mu poděkoval za to, že uznal jeho řád, a proto, aby si vyprosil pro sebe a své společníky požehnání.

Papež ho objal a usadil jej blízko trůnu.

František se tam potom ještě třikrát vrátil. Jeho návštěvy byly dlouhé, trvaly vždy zhruba čtyři hodiny.

Znovu se jej zeptal, jestli může pro jeho řád uznat celoživotní půst, ale papež po domluvě s doktorem mu to opět zamítnul.

Tak František ukázal na jednoho z přítomných, byl to kardinál Julián, a řekl: „Ten mi dovolí to, co vy mi zakazujete.“ Právě tento kardinál se stal později papežem Juliem II.

Sixtus IV. nabídl Františkovi, aby se stal knězem, ale František na kolenou odmítl a papež obdivoval jeho pokoru. Na cestu mu potom dal spoustu požehnaných růženců a medailek.

Během svého pobytu v Římě potkal muže jménem Vavřinec a jeho syna Jana. Otec povídá svému synu: „Jeníčku, polib ruku světců.“ František odpověděl Jeníčkově: „Já budu svatý, až ty budeš papežem.“

Vše se tak také stalo a Jeníček byl zvolen později papežem pod jménem Lev X. a Františka kanonizoval - prohlásil za svatého - 1. května 1519.

Poté se musel vydat na další cestu a tak opustil Řím.

Směrem k Francii

Plout po moři nebylo v těchto časech lehké. Na cestě potkali četné nesnáze, které musel František vyřešit.

Už při odjezdu bylo málo vody, a tak byla celá posádka v ohrožení. Ale František všechny námořníky před odjezdem nabádal, aby změřili vodu, a přes noc voda záhadně stoupla o šest metrů.

Jedna strašná bouře je potkala v zálivu blízko Lionu. Svou šanci nepromeškali piráti, kteří v těchto vodách loupili. Jeden námořník zmírající strachy křičel a volal o pomoc Františka, který byl zavřený v podpalubí ve své kajutě a modlil se.

„Bratři, vydržte a nemějte strach, s pomocí Boží překonáme všechny překážky.“ A tak se také stalo. Pirátská loď tam zůstala bez hnutí stát, zatímco ta naše s Františkem na palubě se klidně dostala ke břehu.

Po vylodění ve Francii přišel se svou družinou do města Bormes. Ve městě právě řádl mor a u hradeb stála stráž, která měla rozkaz nikoho nepouštět.

„Prosím vás pokorně, bratři, nechte nás vejít, Bůh je s námi,“ prosil František. A hle, brána se otevřela. Zpráva o tom, že František dorazil, se rychle roznesla po celém kraji. Pokračoval v cestě, až došel do města Fréjus, které bylo úplně opuštěné.

„Jak to, že není nikoho vidět na ulicích?“ ptal se jedné ženy.

„Můj otče, vy nevíte, co je to mor? Polovina obyvatel už je mrtvá, někteří utekli, jiní leží v postelích.“

„Dobře, řekněte těm, kdo zůstali, že jsem jim přišel pomoci.“

Dav nemocných se k němu přiblížil a on je všechny uzdravil, ostatní se do svého města znovu vrátili.

Jan Moreau, jeden z Františkových společníků, se od skupinky oddělil a utíkal ke králi, aby mu sdělil, že se František už blíží. Když se král dozvěděl tuto zprávu, byl plný radosti, že nevěděl, jestli už je v nebi, nebo na zemi. Naděje na uzdravení dala nový elán králi, jehož nemoc se mezitím podstatně zhoršila. Poslal do Lionu svého sluhu, aby bylo o Františka dobře postaráno. A tak František na konci své cesty jel na voze a ve všech městech, kterými projížděl, ho vítal nadšený dav a lidé si chtěli utrhnout alespoň kousek z jeho hábitu na památku.

V království Ludvíka XI.

V zámku Plessis-les-Tours, který byl za branami města, bylo pro Františka přichystáno nevídané uvítání, jako by měl přijet sám papež.

Tak se ti dva setkali. Na jedné straně František z Pauly, chudý a pokorný mnich, kající, přicházející z hor, a na straně druhé Ludvík XI., nejmocnější panovník Evropy, obávaný pro svou tvrdost a krutost. Strany se vyměnily. Král byl u nohou Františka, který mu měl zachránit jeho bídný život.

Panovník byl velice potěšen, že mohl osobně doprovodit Božího muže do příbytku, který mu byl vyhrazen v blízkosti kaple svatého Matouše v královské zahradě. Poslal mu osobního tlumočníka a sluhu, aby se postarali o něj a o jeho doprovod.

Sám král každý den chodil navštěvovat tohoto dobrého muže, jak jej nazýval. Klaněl se mu a čekal, až z jeho úst vyjdou ta slova, na která už spousta ostatních čekalo. Na slova „Vstaň a chod“.

Tato slova stále nepřicházela. Hodně lidí na ně čekalo, ať už ze zájmu politického nebo jen ze zvědavosti a touze po zázraku.

Světce ale více toužil po uzdravení duše, než aby uzdravil tělo. Nic nepomáhaly peníze, které mu král osobně nosil do jeho cely, kde ho pokaždé našel ponořeného do modlitby.

Jednoho dne mu král poslal krásné nádoby ze zlata a stříbra. Ale František ho odmítl se slovy: „Toto jsou pro chudé řeholníky zcela zbytečné věci, nám stačí misky a hrnky ze dřeva.“

Další den mu poslal sošku Madony celou ze zlata. František mu vzkázal: „Řekněte králi, že nejsem oddaný zlatu nebo stříbru, ale Panně Marii, která panuje v nebi společně se svým Synem. Mám její obrázek z papíru, a ten mi stačí.“

Při jedné ze svých každodenních návštěv mu král podstrčil pod šaty pytel dukátů a řekl: „Dobrý muži, teď, když jsme sami, si je můžete vzít, abyste v Římě mohl vystavět klášter.“ Ale František mu odpověděl stejně, jako kdysi Ferrantovi: „Pane, místo abyste tyto peníze dával mně, vraťte je raději těm, kterým patří, to je vašim lidem, kterým jste je neprávem vzal.“

Král ještě zkoušel diplomatické kroky tím, že se opět obrátil na papeže Sixta IV., který už ho přinutil k tomu, aby přijel do Francie. Teď mu měl domluvit, aby krále uzdravil. Sixtus IV. poslal Františkovi dopis, v němž ho laskavě žádal, aby uposlechl krále a modlil se k Bohu za jeho uzdravení. František tedy poslechl, modlil se, ale Boží vůle byla jiná.

Rozhovor

Zázrak stále nepřicházel, i když si král přál být neustále ve Františkově společnosti. Po dlouhých rozhovorech s ním vycházel s pláčem, s duší stále klidnější vzýval Boha, omlouval se mu a přál si mít u sebe svůj lid, aby se mu mohl omluvit za všechno to špatné, co mu udělal.

Na jeho bílé a nemocí poznamenané tváři se usadil klidný výraz plný sladké jasnosti, který byl pravým opakem jeho krutosti.

Ludvík si byl jistý, že proti němu stojí pravý světec, jenž nemá nic společného s těmi šarlatány, kteří jej neustále obelhávali.

V zahradě František našel malou jeskyni, která mu velmi připomínala tu jeho v Kalábrii, a denně se tam modlil. Na svých procházkách v parku ho tam jednou objevila i králova dcera Anna a chodila se na něj potají dívat stejně jako její otec.

Při jednom setkání František králi otevřeně sdělil Boží vůli. Král chtěl vědět, jestli se uzdraví a co bude s Francií po jeho kralování.

„Milý králi, nikdo nemůže změnit Boží vůli, já jsem také opustil svou samotou, abych přijel k Vám, protože to byla Boží vůle. Proto Vám musím sdělit, že se neuzdravíte a musíte rychle sepsat závěť. A co se druhé otázky týče, Francii zanedlouho postihne velká pohroma.“

S těmito slovy František učinil další zázrak. Zachránil francouzského krále po duchovní stránce. Naučil ho kajícímu, pokoře a křesťanskému přijetí smrti. Král předal poslední instrukce, jmenoval svého nástupce a království svěřil své prvorozené dceři Anně, dokud jeho syn Karel nebude plnoletý. Světci řekl, aby jim byl nablízku svými radami a modlitbou. V blízkosti Františka, smířen s Bohem, umírá francouzský král Ludvík XI. ve věku jednademdesáti let. Bylo to 30. srpna 1483. Letopisec dvora napsal: „Nikdy jsme neviděli umírat nikoho tak klidně a usmířeně.“

VI. VYHNANSTVÍ POKRAČUJE

František zůstává u dvora

Princezna Anna si moc přála, aby František zůstal u nich na dvoře. Dobrotou, která z ní ve Františkově přítomnosti vyzařovala, si vysloužila nepřátelství svého bratrance Ludvíka Orleánského, jenž se chtěl zmocnit trůnu. Anna si v roli panovnice vedla velice dobře, dokázala potlačit vzpuru a František jí velmi pomáhal svými modlitbami. Přišla k němu i s žádostí o pomoc, aby se nad ní nebe smilovalo a dalo jí dítě. František jí řekl, aby byla klidná a měla důvěru v Boha. Rok poté se narodil chlapec a vzápětí děvče. Z vděčnosti nechala panovnice vystavět klášter v Orleans. František tam poslal otce Bernarda. Po Františkově smrti to byl právě on, kdo jako první usiloval o jeho kanonizaci.

Aby František vyvrátil všechny důvody nenávisti, poradil, aby se Karel, Annin bratr, oženil s Annou z Bretaně. Ti pak nezapomněli Františkovi poděkovat, a navíc si přáli, aby byl kmotrem jejich dítěte. Francie dodnes vděčí právě Františkovi z Pauly za připojení Bretaně k Francii.

Pod ochranou panovníků

Hluboká oddanost francouzského dvora měla pro Františka za následek rychlé rozšíření jeho řádu po Francii. Dvůr finančně podporoval celou církev ve Francii a veřejně prohlásil, že si ji bere pod svou ochranu. Veškerá Františkova přání byla králem předem splněna.

Pověst o chudém toulavém mnichu se velmi rychle roznesla nejen po Francii, ale i po Španělsku. Musely být vybudovány nové kláštery po celé Francii, ve Španělsku, v Itálii a v Německu. I španělský král oficiálně uznal Františkův řád a sám jej nazval „Bratří vítězství“.

Karlova smrt

Král, který vytáhl do boje proti neapolskému království, byl ještě mladík. František se za něj neustále modlil, aby ho Bůh ochraňoval. Jednou, když se za něj opět modlil se svými bratry, najednou vstal a začal děkovat Bohu za to, že pomohl králi uniknout z nebezpečí. Ale i přes to všechno byl stejně králův život krátký, protože zanedlouho doma zemřel po banální nehodě. Smrt krále byla pro Františka bolestivá, ale na druhé straně byl rád, protože věděl, že král umíral smířen s Bohem, a on tak mohl přivést další duši blíž k Bohu.

Dalším člověkem, kterému František duchovně velmi pomohl, byla dcera Ludvíka XI. Jana z Valois, kterou následně papež Pius XII. prohlásil za svatou.

Návrat

Po Karlově smrti se zdálo, že Františkova mise ve Francii se blíží ke konci. Jeho touha vrátit se domů byla velká. Nový král, který Františka neznal, mu to dovolil. Když byl už na cestě, náhle ho dostihla královská vojska s příkazem k návratu. Králi došlo, jakého patrona Francie ztrácí, a tak chtěl mít Františka ve své blízkosti. S kým má co do činění, poznal král už druhý den, když Františka navštívil v klášteře. Po rozhovoru s ním vyšel ven s pláčem a prohlásil, že na této zemi nikdy nepotkal nikoho tak svatého.

Toto setkání na něm zanechalo mnoho pozitivního, a tak se i on stal jeho ochráncem.

VII. V BOŽÍ NÁRUČI

Světcova smrt

V půli postní doby roku 1507 přepadla Františka velice vleklá horečka. V očekávání setkání s Bohem, při plném klidu duše odmítl veškeré jídlo a připravoval se na přechod na věčnost. Všem svým následovníkům dal poslední pokyny. Poprosil své bratry o odpuštění, požehnal jim, účastnil se mši a na Zelený čtvrtek přijal Tělo Kristovo. Odpoledne byl už znovu v kostele na umývání nohou, a když jeden otec chtěl začít u něj, řekl mu, ať počká do zítřka, kdy už mu nebude umívat jen nohy, ale celé tělo.

Na Velký pátek dal opět svým následovníkům poslední příkazy a jmenoval svého nástupce, naposledy požehnal svým bratrům a chtěl, aby mu předčítali pašije podle Jana. A neustále opakoval: „Do tvých rukou, Pane, svěřuji svou duši.“ Poté se nahlas pomodlil: „Pane Ježíši Kriste, dobrý pastýři našich duší, zachovej spravedlivé, obrať hříšníky, smiluj se nad věřícími a buď milosrdným soudcem mě, ubohému hříšníkov.“ V tomto okamžiku se ukázala nebeská sláva. Se jménem Ježíše a Marie na rtech opustil František tuto zemi.

„Náš zakladatel a generální představitel řádu Nejmenších bratří, mnich František z Pauly, náš dobrý otec, umřel za naší přítomnosti na Velký pátek 2. dubna L. P. 1507 kolem desáté hodiny ranní. Jeho duše ať odpočívá v pokoji.“ Toto je napsáno na pergamenu v úmrtní knize. Světec byl stár jednadevadesát let a šest dní, z toho čtyřiašedesát let strávil v Kalábrii, tři roky na Sicílii a čtyřiadvacet ve Francii. Zanechal po sobě řád, který už působil ve čtyřech zemích a obýval třiatřicet klášterů.

Pohřeb

Byl to nepřetržitý zástup lidí každého věku a pohlaví, který se ubíral ke kostelu v Montils, kde bylo vystavěno tělo světce. Lidé se chtěli těla dotknout a zároveň se vroucně modlili za jeho duši. I přes veškerá přísná opatření se některým podařilo vzít alespoň částičku jeho hábitu nebo cingula. Dotykem tohoto těla vykvetl ještě jeden zázrak. Malá Jana měla rakovinu na oku. Matce s dítětem v náručí se podařilo přiblížit se k tělu, dotknout se ho, a oko malé Jany se okamžitě uzdravilo.

I paní Brannaltová může potvrdit zázrak. Vyjela si na koni, spadla z něho a zůstala ochrnutá. Když se dozvěděla o smrti Františka, rychle se nechala odnést k jeho tělu v jistotě, že jestli se ho dotkne, uzdraví se. Ale zůstala nemile překvapena, protože rakev už byla zavřená. Poprosila dobré muže, aby jí alespoň na chvíli otevřeli víko. Vyhověli jí, a ten malý okamžik, kdy mohla pohlédnout do jeho tváře, a velká víra jí stačily k tomu, aby se uzdravila.

Zázraky i po smrti

Jak František předpovídal francouzskému králi pohromu pro Francii, tato chvíle nadešla v roce 1560. Byl to doslova hon na katolickou církev. V roce 1562 vtrhli hugenoti do města Tours, a vydrancovali ho. Spálili těla dvou světců, která tam byla uložena - jednalo se o sv. Graciána a sv. Martina. Potom se hugenoti vydali směrem k zámku Plessis. Věřící, kteří před nimi nestihli utéct, byli bez milosti zabiti. Vnikli do kostela, rozbíjeli vybavení a cenné věci.

Pár dní poté byla otevřena rakev našeho světce a po pětapadesáti letech od smrti bylo tělo zcela zachovalé. Ale ani toto tělo neušlo zkáze. Přestože jej věřící chránili, bylo zničeno. Když byla hrobka otevřena, davy lidí se snažily získat něco z tohoto svatého těla. Otec Karel, duchovní správce tohoto kostela, později řekl:

„Když jsem dorazil do kostela, našel jsem tam spousty věřících z Tours. Šel jsem do kaple, kde odpočívalo tělo Františka, tam bylo místo mé časté modlitby. Viděl jsem hrobku prázdnou. Od lidí stojících venku v zahradě jsem se dozvěděl, že rebelové vytáhli tělo z rakve a pomocí provazu, který přivázali na krk těla, jej svatokrádežně vytáhli ven, aby ho mohli spálit. Někteří věřící využili chvíle, aby zachránili nějaký ostatek z tohoto těla, což při stáří mrtvého těla nebylo nic těžkého. Znal jsem mnoho věřících lidí z Notre-Dame-la-Riche, kteří vlastnili ostatky ze světceva těla.“

Poté rebelové tělo světce spálili. Na tomto místě dnes stojí malý pomníček s malbou a nápisem: „Když žil, přál si umřít jako mučedník, ale Bůh mu toto jeho přání splnil až po jeho smrti.“

Těch málo ostatků, které se podařilo zachovat, se slavnostně vrátilo do Pauly v roce 1935 a jsou uchovány pod oltářem v kapli sv. Františka. Ta je cílem mnoha poutníků.

Blahořečení a svatořečení

Bezprostředně po jeho smrti začali biskupové, kardinálové, šlechtici a hlavně Anna usilovat o zahájení procesu blahoslavení. Královna byla ochotná vše financovat a také tak chtěla Františkovi poděkovat za uzdravení její dcery Claudie. Papež Julius II. si dal poslat veškeré dokumenty, které vypovídaly o životě a zážracích tohoto Božího služebníka.

Byly otevřeny dva procesy zároveň. Jeden ve Francii a jeden v Kalábrii. Bylo vyslechnuto 160 svědků.

Jeho nástupce, Lev X., prohlásil dne 7. července 1513 Františka blahoslaveným a liturgický svátek ustanovil na 2. duben.

V neděli 1. května 1519 ve staré bazilice sv. Petra v Římě jsme mohli být svědky kanonizace svatého Františka z Pauly, vyhlášené ústy papeže Lva X. Byla to jediná kanonizace, kterou vyhlásil.

Splnila se tak slova, která František před svým odjezdem do Francie prohlásil v Římě tomu malému chlapci: „Já budu svatý, až ty budeš papežem.“

František se na přání lidu stal patronem námořníků, rybářů a všech lidí moře. V Itálii se zároveň stal patronem celé Kalábrie.

Na závěr této knihy, která vás chtěla seznámit se životem a zázraky světce z Pauly, Vám můžeme dát jeho požehnání:

**„Bud' s Vámi stále milost Ježíše Krista požehnaného,
která je největším a nejkrásnějším darem ze všech darů.“**